

Konečně žalobkyně tvrdí, že Komise tím, že schválila NAP bez ohledu na skutečnost, že neobsahoval žádné výslovné ustanovení, které by umožnilo podnikům učinit vhodné přípravy pro převedení povolenek nebo sdružení zařízení, a že stanovila jiné než pětileté referenční období pro převod zbytkových povolenek a uložila neodůvodněná omezení na sdružování zařízení a neučinila opatření pro vzdání se zrušených povolenek, porušila články 11, 12, 13 a 28 směrnice 2003/87/ES.

(¹) Rozhodnutí Komise ze dne 25. května 2005 o národním alokačním plánu pro povolenky na emise skleníkových plynů oznámeném Itálií podle směrnice Evropského parlamentu a Rady 2003/87/ES [K(2005)1527 konečné, Úř. věst. C 226, 15.9.2005, s. 2].

(²) Směrnice Evropského Parlamentu a Rady 2003/87/ES ze dne 13. října 2003 o vytvoření systému pro obchodování s povolenkami na emise skleníkových plynů ve Společenství a o změně směrnice Rady 96/61/ES (Úř. věst. L 275, 25.10.2003, s. 32).

Žaloba podaná dne 26. září 2005 – Italská republika v. Komise

(Věc T-373/05)

(2005/C 296/74)

Jednací jazyk: italština

Účastníci řízení

Žalobkyně: Italská republika (zástupce: Paolo Gentili, advokát)

Žalovaná: Komise Evropských společenství

Návrhová žádání žalobkyně

Zrušit rozhodnutí Komise K(2005)2756 ze dne 20. července 2005 v rozsahu, v němž stanoví paušální opravu režimu podpor pro tabák zavedeného Italskou republikou ve výši 5 % výdajů uvedených v prohlášení pro rok 2001 a 2002 na sklizeň roku 2000. Uložit žalované náhradu nákladů řízení, honorářů a odměn v této věci.

Žalobní důvody a hlavní argumenty

Italská vláda napadla u Soudu prvního stupně Evropských společenství rozhodnutí Komise ze dne 20. července 2005 K(2005)2756 oznámené ve stejném datu v části, ve které obsahuje paušální finanční opravu, která se týká režimu podpor pro

tabák, ve výši 5 % výdajů uvedených v prohlášení pro rok 2001 a 2002 ve vztahu k hospodářskému roku 2000.

Na podporu své žaloby italská vláda uvádí:

1) nedostatek odůvodnění rozhodnutí K(2005)2756 ze dne 20. července 2005 ve vztahu k článku 253 Smlouvy, jakož i překročení pravomoci pro zkrácení skutečností, jelikož napadené rozhodnutí stanovilo paušální opravu podpory vyplacené pro produkci tabáku v hospodářském roce 2000 při neexistenci příslušného odůvodnění, pokud jde o porušení normativní parametr a v každém případě skutečností, které ho příjpadně mohou odůvodňovat;

2) porušení a nesprávné použití čl. 7 odst. 4 nařízení (ES) č. 1258/1999 (¹), jelikož rozhodnutí o paušální opravě podpory vyplacené pro produkci tabáku v hospodářském roce 2000 neobsahuje nezbytné argumenty požadované uvedeným ustanovením.

(¹) Nařízení Rady (ES) č. 1258/1999 ze dne 17. května 1999 o financování společné zemědělské politiky (Úř. věst. L 160, 26.6.1999, s. 103).

Žaloba podaná dne 7. října 2005 – Azienda Agricola Le Canne v. Komise

(Věc T-375/05)

(2005/C 296/75)

Jednací jazyk: italština

Účastníci řízení

Žalobkyně: Azienda Agricola „Le Canne“ S.r.l. (Porto Viro, Itálie) (zástupci: Giuseppe Carraio a Francesca Mazzonetto, advokáti)

Žalovaná: Komise Evropských společenství

Návrhová žádání žalobkyně

— určit, že rozhodnutí Komise Evropských společenství K(2005)2939 ze dne 26. července 2005 je neplatné v části, ve které snižuje příspěvek poskytnutý společnosti Azienda Agricola Le Canne s.r.l. rozhodnutím K(90)1923/99 ze dne 30. října 1990 ve smyslu nařízení (EHS) č. 4028/86;

- uložit Komisi náhradu škody, která žalobkyni podle jejího tvrzení vznikla v míře nikoli nižší, než je výše částí podpory dosud nevyplacených, zvýšených o pasivní úrokovou sazbu uplatněnou z bankovního systému na žalobkyni na celkový nedoplatek částek, které měly být původně vyplaceny na základě rozhodnutí K(90)1923/99 ze dne 30. října 1990, splatnou od data zrušeného rozhodnutí ze dne 27. října 1995 do vyplacení příspěvku v celkové původní výši;
- uložit Komisi náhradu nákladů řízení.

Žalobní důvody a hlavní argumenty

Žalobkyně se svou žalobou domáhá zrušení rozhodnutí Komise K(2005)2939 ze dne 26. července 2005, které snižuje příspěvek poskytnutý podle nařízení (EHS) č. 4028/86 na projekt nazvaný: „Ammodernamento di un'unità di produzione in acquicoltura a Rosolina (Veneto)“ [Modernizace výrobní jednotky akvakultury v Rosolina (Veneto)]. Na podporu svých tvrzení žalobkyně uplatňuje čtyři důvody:

1. Zaprvé vznáší námitku promlčení s odkazem na zjištění údajných nesrovnalostí ve správním řízení zahájeném Komisí za účelem snížení podpory, která byla již schválena ke spolufinancování. V tomto ohledu uplatňuje porušení čl. 3 odst. 1 nařízení Rady (ES, Euratom) č. 2988/95 ze dne 18. prosince 1995 o ochraně finančních zájmů Evropských společenství⁽¹⁾.
2. Zadruhé tvrdí, že Komise porušila povinnost provést judikát vyplývající ze zrušovacího rozsudku ze dne 5. března 2002, jelikož v novém rozhodnutí, jež nahrazuje zrušené rozhodnutí ze dne 11. července 2000, tak Komise mohla

znovu přezkoumat projednávaný případ v celém rozsahu, který byl ještě otevřený, a nikoliv uzavřený, z důvodu zrušení uvedeného rozhodnutí, avšak ve lhůtách a s procesním závazkem vytykánych skutečností ze dne 23. listopadu 1999. Nemohla však doplnit nové skutečnosti, které nebyly vytykány před tímto okamžikem.

Mimoto Komise, i když konkludentně uznala, že větší část částky snižená v předchozím zrušeném rozhodnutí o snížení příspěvku byla ve skutečnosti splatná, neuznala rovněž úroky z prodlení z protiprávně odepřených částek.

3. Zatřetí uvádí okolnost, že dovolávaný čl. 44 odst. 1 nařízení (EHS) č. 4028/86 nestanoví mezi předpoklady, které jsou v něm taxativně uvedené, pro snížení příspěvku nesrovnalost přičítanou žalobkyni v napadeném rozhodnutí: totiž okolnost, že během provádění prací, pro které byl příspěvek uznán, zadávací podnik získal podíl na kapitálu společnosti, která je příjemcem podpory.
4. Jako čtvrtý důvod, kterým se dovolává porušení zásady rovnosti, proporcionality a přiměřenosti, jakož i zásady volného pohybu kapitálu, žalobkyně podpůrně uvádí svévolnost kritéria přijatého Komisí pro výpočet napadeného snížení od okamžiku, kdy tato bez rozdílu uplatnila totéž snížení na všechna uvažovaná období, aniž by vzala v úvahu skutečnost, že procento podílu zadávacího podniku na upsaném kapitálu příjemce podpory se v čase měnilo a rostlo postupně.

(¹) Úř. věst. L 312, 23.12.1995, s. 1; Zvl. vyd. 01/01, s. 340.